

Forfatter: Udrag fra Skolekammeraterne

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 174.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365906688/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

den forbausede Valman; derpaa nedsvælede han selv hastig et fuldt Glas Vin og sank ligesom afkræftet ned paa en Stol.

Valman havde reist sig heftig; han stod nu med begge Hænder fast stemmede mod Bordet og stirrede ned i det Glas, der stod for ham. Han saae en besynderlig Brus og Gjæren deri, og af Boblerne opsteg en høist behagelig Duft, som han indhaandede. – Han vedblev at stirre ned i Glasset, og det var ham, som han saae ned i en svimlende dyb Brønd, hvori hans eget Billede allerdybest kom tilsyne, som i et Speil; men nu opdagede der et andet Billede – det var Amalias – dog det var ikke hendes Speilbillede – det var hende selv – hun sad stille slumrende i en Løvhytte, og han stod ved hendes Side. Kammen var falden af hendes Haar, og de yndige Løkker nedrullede over Hals og Barm – hun syntes indslumret ved sit Toiletspeil, ifærd med sin Paaklædning, og hvad han før tog for Vandet i Brønden, var Toiletspeilet, der var faldet om og laa paa Gulvet; det var heller ingen Løvhytte meer, men en Pavillon – grønne Vedbendranke snoede sig om de smagfulde Søiler, og gennem den halvaabnede Dor saae man ud i en nydelig Have. Hun gjorde en Bevægelse som for at tildække sin Hals, og Valman traadte undseelig tilbage. »Om Forladelse, Frøken Falk!« – stammede han og bukkede for Glasset – »Havedøren stod paaklemt, og jeg var saa dristig at gaae herind uden Tilladelse. – Tilgiv mig for min Kjerlighedsskyld!« – vedblev han – »jeg gaer strax – kan deres Billede hist i Bækken maa jeg medtage – det er hverken nogen Brønd eller deres sædvanlige Toiletspeil – det er Livets evige Kilde selv – nu seer jeg det – o! du stille herlige Væld!« – hviskede han – »bær hendes Billede til mine Læber! – sluk den Tørst, som fortærer mig! – hensmelt i min Sjæl, du salige Væsen! og du skal evig staae for mit Øie og aldrig meer udslettes af mit Hjerte!« – Under denne forvirrede Tale knælede han for Bordet, satte sine Læber til Glasset og udtømte det i svimlende Hienrykkelse. Glasset faldt klrrende om paa Bordet og sonderløges. Valman saae sig forundret om – »Hvor er jeg?« – udbrød han og rømlede op fra Gulvet – »hvor blev hun af? ak! hun slumrede jo og saac mig ikke – dog jo, hun smilte til mig med de lukkede Øine – og hendes Sjæl har jeg inddrukket med hendes Billede.« – Nu fik han først Øie paa Mathis, som havde reist sig af Stolen og betragtede ham med et triumferende Næk. – »Kom, min troe Ven! – min Achates, min Pylades, min Nisus og Euryalus! min David og Jonathan!« – raabte Valman svinglende – »kom,

du min Barndoms underfulde Genius! og hjælp mig at opsøge min Kjerlighed's Engel!» – Med disse Ord omfavnede han den rødnsede Mathis Frantsen, der nu skyndte sig at betale Væinhuusdrengen og gik, med sin svamlende Ven under Armen, ud paa Gaden. Der paatog Mathis sig et af sine ukjendeligste Ansigter og istemte nu med de mest overdrevne Lovtaler sin begejstrede Vens Berømmelse over den skønne Amalia.

»Hvad?» – raabte Valman og blev pludselig skinsyg – »forræderske Ven! du saae hende? dine frække Øine vovede at beskue Uskyldigheden paa det hellige Sted, hvor selv Himlens Engle vare for urene til at skimte hende! Den Dumdrisighed skal koste dit Liv – træk, træk, Forræder! eller du er Dødsens!»

»Husk paa, vi gaae paa Gaden, min Brøder!» – hviskede Mathis – »Vi har desuden ingen Kaarde ved Haanden. Det var uregelmæssigt ufor- skammet af mig, at jeg vovede at see paa hende – men du yttrede din Henrykkelse saa høit, at jeg endelig maatte see om den var grundet.»

»Træk, træk, Kujon! eller jeg fugler dig med den flade Klinge» – vedblev Valman lidsig; han trak sin Stok ud gennem sin venstre Haand, som en Kaarde, og stillede sig i en angribende Fægterstilling.

»Du skal faae Satisfaction, min Ven! men ikke her» – sagde Mathis beroligende og klappede ham paa Skulderen – »Du maa jo ogsaa først have din Kaarde sleben – den er saa stump som en Sukkersøvs-Stok. Lad os nu heller drage til Felts mod din grevelige Medbeiler og tage et Par Leicheste til et ridderligt Eventyr! hvad gjælder det? jeg kjender den Karl – jeg jager ham af Marken for dig med tre Ord paa en Papislap, hvis det er ham, jeg mener» – med disse Ord trak han ham bort med sig. Folk kom nu just fra Kirke, og Nogle saae forundrede paa den unge, pyntede, halv berusede Valman og hans pudseerlige Ledsager med den afstikkende Gjøglerdragt.

»Det er den fremmede Taskespiller, som kan ryste Ducater ud af alle Ærmer og gjøre Folk gale med Dunst» – sagde en gammel Borgermand – »den Hans Qvast skulde Pokker ikke have Lov til at trække Penge ud af Landet med sine Hocuspocus!»

Paa Agent Falks nye Lyststed ved Strandveien sad imidlertid den lille tørre Agent ved Frokostbordet med den fremmede saakaldte Grev v.